

PAPETU

L'EXM. SR. MARQUES DE MARIANAO
Gran d'Espanya y petit de la Colla de la gana.

TEATRE GAYARRE

MUSIC-HALL : VARIETÉS

Veritable ramell de flors humanes

Liliane : Carmela : Palmesana

SEMPRE PUSSES

Les pusses del GAYARRE son les que piquen més de Barcelona, les que costen més treballs de trovar, les més intel·ligents en cercar niu; per aixó tothom vol vèureles.

Exit, Exit, Succés colossal

BIANCA STELLA

que vol donar algunes funcions avans
d'embarcarse per Amèrica.

BELLA CRISANTEMA

Artista catalana completament transfor-
mada en estrangera

Aviat **LA SIRENA** en el fons del mar.

TOTS AL GAYARRE!!!

Music-Hall **La Buena Sombra** Ginjol, 3

Lloc de moda aont s'hi trova tothom que valgui

Exit de les tardes alegres

Tots els dies tarde y nit sarsueletes picants y concert per celebri-
tats mundials.

DEBUTS Y ESTRENES

es toquen els uns amb els altres.

En fi es el Concert que té més bò y més variació; es el que hi regna
més alegria y bon humor es l'únic, no n'hi ha d'altre, per passar un bon
rato degut a la gran recopilació de nenes maques, joves y elegants que
dintre aquest cel trobareu.

Entrada lliure :: Restaurant de 1.er ordre :: Butaca de franc

GRAN EDEN CONCERT

Music-Hall Parisien, únic a Barcelona

TOTS ELS DIES

Exit colós de la **Chelito II, Blanca Celi, Trio Del-
monte, Beatriz Cervantes, Bella Olimpo** y
demés troupe.

Entrada lliure **=====** Restaurant de 1.er ordre
Després del Concert gran ball en el hermós foyer

ALCAZAR ESPAÑOL

===== UNIO, 7 =====

Grans concerts tarde y nit.

Restaurant de primer ordre.

Teatre Còmic

Segueix representantse en aquest teatre ab gran èxit l'opereta

MOLINOS DE VIENTO

Estrenantse aquesta setmana

El Chico del Catetin y Las dos Reinas

Segueixen amb gran activitat els ensajos de la grandiosa
sarsuela

LA TIERRA DEL SOL

TEATRE ARNAU :: MUSIC-HALL

Cada día son més grans les empentes pera poguer
seure en els primers rengles de butaques. Tothom vol
veure d'aprop l'abundor de bel·leses y l'esplendor de for-
mes del floret de gentils hermosures de que's compón
el programa.—Sempre novetats, sempre debuts notables.

Exit creixent de l'esplèndida **Pepeta Conde**. Succés
colossal de la picaresca **Lolita Solsona**.

EL DORADO

Rambla del Centre, 4

— (devant del Liceo)

BAR RESTAURANT

===== Overt tota la nit =====

Círculo Internacional

Plassa S. Agustí, 3, pral.

Recó alegre plè d'honestitat y de confort.

Balls de societat cada nit, saló de billars, servei esmeradíssim y lloc de reunió de l'élite barcelonina.

Després de veure el **CÍRCULO INTERNACIONAL**, un home ja's pot morir tranquil.

LION D'OR

GRAN CAFÉ RESTAURANT

Esmorsars a 4 pessetes - 3 plats a escullir de la carta - De 11 a 3 tarde

OBERT DIA Y NIT

XAMPANY NOYET

Gran marca. — Premiada en les Exposicions de París, Vilanova, Toulouse, Barcelona, Valencia, Zaragoza y Nàpols amb gran diploma d'honor.

De venda: En tots els Colmados, Hotels, confiteries y Bars

J. HORTA

Impremta

Litografia

Llibres Ratllats

Méndez Núñez, 3 y 5.—Teléfon 2326

GONOROL

SANTALOL SOL

Unic principi actiu de la Essència de Sàndal, la eficàcia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian pera curar la *Blenorragia* en totes ses manifestacions, *Cistitis*, *Albúmina*, *incontinència d'orina* y altres. Mètode senzill y econòmic.

AVIS IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorancia, demaneu sempre **SANTALOL SOL** amb el nom **GONOROL** que hem patentat expressament pera dit objecte.

VENDA

En totes les farmacies, dirigint les demandes, reclamacions y consultes a **Farmacia SOL**, Corts, núm. 606 (cantonada a Balmes), BARCELONA

DR. CASTELLARNAU
CUENTAN MILES DE CURACIONES LOS REMEDIOS DE R. SAEZ
el FLUJIDIO, CURA LAS ENFERMEDADES URINARIAS.
el PURIFICANTE — JARABE ANTITUMORAL — los Herpes.
— Tosa y Catarros el TOSIFUGO — la Obesidad el TOSIFUGO
CONSULTAS GRATUITAS con el medico R. SAEZ, PIAZZA DEL CENTRO, 11.

Els medicaments especials del Metge R. Saez Doménech, compten 36 anys d'èxit y es venen en les farmacies Hospital, 2; Princesa, 1; Rambla Flors, 4; Escudillers, 75; Pelai, 9 y principals d'Espanya. — Consultes gratuïtes amb el metge R. Saez: Plassa Bonassuccs, 2 principal.

Dr. CASTELLARNAU

VIES URINARIES : MALALTIES SECRETES

APLICACIÓ DEL 606

Consulta de 11 a 1 y de 5 a 8.—Rambla del Centre, 11, pral.

Demanis pera curar les **MALALTIES NERVIOSSES**

Elixir polibromurat Amargós

que calma, regularisa y fortifica els nervis

UNIVERSALMENT RECONEGUT PELS METGES MES EMINENTS

Es d'acció ràpida y meravellosa en la *EPILEPSIA*, (mal de Sant Pau), *COREA* (ball de Sant Vito), *HISTERISME*, *INSOMNI*, *CONVULSIONS*, *VÈRTIGS*, *MAL DE CAP* (migranya) *CATARRO DELS NENS*, *PALPITACIONS DEL COR*, *DELIRI*, *DESVANEIXEMENT*, *PÈRDUA DE LA MEMORIA*, *AGITACIÓ NOCTURNA* y tota classe d'accidents nerviosos.

Exigeixin en totes les etiquetes el nom registrat de **BROMURANTINA**

Farmacia del Dr. **AMARGÓS**, PLASSA DE SANTA AGNA, 8

E. BLY

Taller de Fotogravat

Barbará, 35, principal

Armes se compren

Porta de Santa Madrona, 8

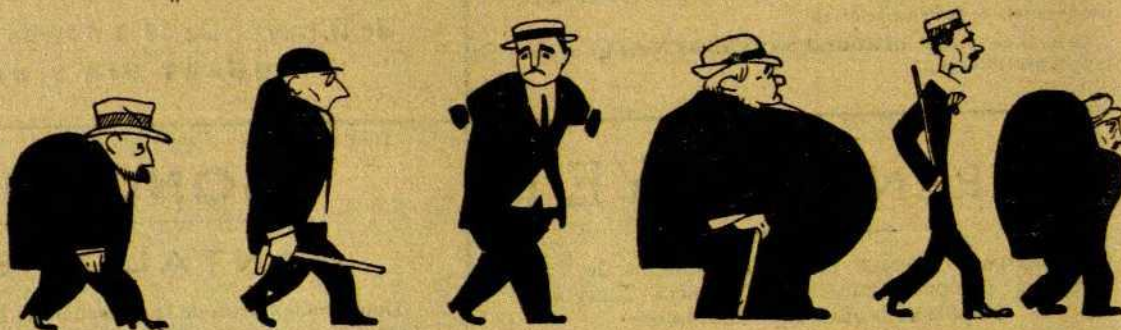
POUS ARTESIANS, FIGUEROLA
Aparell patentat. Sense aigua no's paga. Representant: Carvajal, Rambla del Centre, 25.

BASTIDA

PASSEIG DE GRACIA, 18
CANUDA, 7

100.000 camises fetes, de distintes classes, fluixes, cefir anglés y del país y de piqué a 2'95, 3'95, 4'95 les més superiors. Comprades fetes amb mides proporcionades obtindreu un 50 per o/o de economia.

A mida
sols s'hi
veuen
precisats
aqueixos

SASTRERIA CASANOVAS

Confección de trajes para Caballeros
~~~~~ y Señoras ~~~~~

PRONTITUD Y ESMERO

Aribau, 44, pral.
- BARCELONA -

GRANS TALLERS FOTOGRAFICS

DE

Francisco Amer

Carme, 3

Sucursals: Pelayo, 50, pral.
Marquès Duero, 78

RETRATOS TAMANY NATURAL GRATIS

Se regala un retrato tamany natural a tots els noys de primera comunió que's retratin a la casa.

ESPECIALITAT EN RETRATOS ARTISTICS

Retratos y Postals a 25 cts.

REDACCIÓ: Pelaya, 38
ADMINISTRACIÓ: Rambla de les Flors, 14, penl.
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre . . . . . Ptas. 3
ESTRANGER 5
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's tornen els originals.

PAPITU

El Conqueridor

L senyor Pons es decidit com ell mateix. Rès l'atura. Amb els seus anys y els seus disgustos no ha perdut la seva afició de tota la vida: les dones. Les dones han sigut el seu fort. Les dones han sigut la seva feblesa. Força y feblesa pot ser anomenada l'afició del senyor Pons, perquè d'amdúes naturaleses participa.

El fort y la debilitat del protagonista d'aquest estirabot, l'havien acompanyat desde que tenia ús de raó. Amb la raó se li havia despertat tot, y vell o casi vell com era, tot el sant dia anava darrera de lo mateix: les dones.

Obstinat y decidit, dotat d'una voluntat ferma y d'un desitg tant ferm com la voluntat, allí ont posava l'ull posava la bala. Dona que li queia al ull, era dona al cove. Les poques que li havien fallat, era perquè durant el curs de la conquesta s'havien mort o se n'havien anat a Amèrica.

La que ara el senyor Pons treballava era dura de pelar. Alta, bona mossà, ben plantada, plena de joventut y de carns, no's dignava fer cas del seu seguidor, l'aspecte del qual no convidava a les delícies del amor. Per més que'l senyor Pons no li planyia els passos y no estalviava les hores, esperantla, seguintla, dientli quatre paraules falagueres o fent altres manifestacions apropiades, la bona mossà, seria, impassible, feia el seu fet, més aviat molesta per les asiduitats del seu pretendent que no pas agradada de tanta manifestació.

Però el senyor Pons no cedia. Ardit y emprendedor, un dia's decideix a resoldre la qüestió d'una manera definitiva. Encarantse amb l'interessada, la presència de la qual imposava al més atrevit, li barrà el pas y treient el barret, li diu:

—Senyora: Fa molt temps que arrebatat per la seva hermosura, foll com un cà rabiós, la segueixo per carrers y plasses ocasionantli —m'en faig càrrec— tota mena de contrarietats y molesties. No'm fa rès. Malgrat estimarla com l'estimo, per aquesta mateixa raó no dubto en molestarla. Jo vull que vostè sigui meva. Ho desitjo. Ho exigeixo. Rès me fan els seus desprecis y les humiliacions a que me veig subjepte, el mal posat que vostè fa a les meves manifestacions;

jo tiraré endavant sempre. Ja en una altra ocasió, una també hermosa y ben plantada senyora, que va ser objecte dels meus amors y de les meves passions volcàniques, va despreciarme com ara fa vostè. Als meus passos, als meus gestos amorosos, a les meves paraules suplicants, responia, com vostè, amb silenci o amb mals modos. Però jo, com ara, impertèrrit. Tot era inútil. Manifestacions, sacrificis, hores perdudes, ofertes, juraments, tot debades; però ahl senyora, sab com va acabar tot aquest negoci? Doncs que me la vaig menjar, senyora, que me la vaig menjar...!

El poder de "La Prensa"

QUETS dies lasocietat de l'Art d'Imprimir, ha llençat unes fulles contra el nou diari *La Prensa*. Això,

naturalment, ha constituït el motiu de les converses periodístiques de la passada setmana. Però a *La Prensa* passen coses que an els obrers tipògrafs no'ls faràn gracia, però que la tenen y grossa.

La borsa, ja es sabut que es molt delicada, que's té de tocar amb molta cura. Doncs, el redactor financier de *La Prensa*,

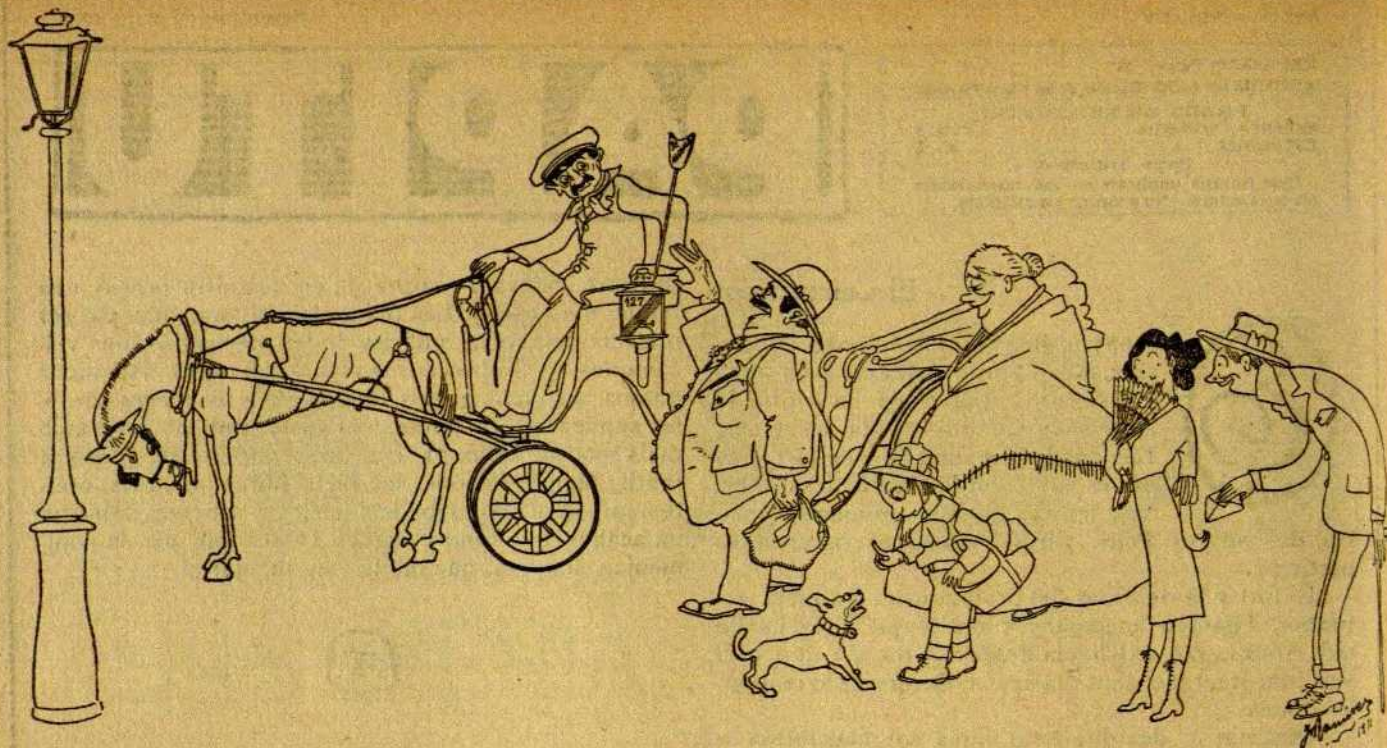
juga amb ella com si fos una criatura. No fa gaires dies parlava de la *República de Guayaquil* y del *Water Cuyt Sindicat* (el sindicat del aigua cuit), quan en el número del dia 7 dels corrents, referintse als valors britànics, de despenja amb aquesta: *Los fondos británicos particularmente el irlandés y el gálico...*

El gàlic: eh? el gàlic... Creguins el senyor Guerrero, vigili al seu redactor perquè amb el gàlic no's pot jugar.

En Pahissa, director dels concerts de Belles Arts que fan soportable l'actual Exposició.

—Aont podem anar per riure?
—A la tragedia den Viura.

La moral no té crèdit

UN home de bones costums, no més que tenintles, guanyava crèdit davant de les famílies, del gremi y dels clients. Esser moral presuposava instint estalviador, probabilitats de tenir diners y de fer amb ells bones accions, que aquí a casa nostra com a l'extranger, vol dir fer bons negocis. Però'l món roda y les costums cambien y avui aquells marits que estan agafats a la dona de casa com l'eura a les parets del palau den Jové, han anat a menos, agafant les seves consideracions aquells altres que donen a la dona propia lo necessari y a les altres lo superflu.

Fà pocs dies, un comerciant d'aquesta plassa va demanar un crèdit de cinquanta mil pessetes. Els que estaven disposats a obrirli aquest crèdit, demanaren informes, que varen esser bons; però l'informador feia notar una cosa transcendentalíssima. El comerciant no tenia querida. Bon home, honrat, bon pagador, talent mercantil, tot lo que's vulgui; però no tenia querida. Lo qual volia dir que tenia de viure molt just, que no podia fer gastos, que's tenia de contentar amb la dona de casa, passant les conseqüents privacions.

El crèdit li va esser negat. Lo qual demostra que si una querida gasta mensualment una petita quantitat, pot contribuir al nostre crèdit, tant o més com posseint una bona finca al Penadés o una casa a l'Aixample.

Nosaltres lamentem aquesta intromissió de la sicapsis en el crèdit mercantil, però un dia o altra teníem d'arribarhi. El teatre, la literatura, la premsa, les ex-

posicions d'art, els sports, l'apacible cinematògraf, tot sent la flaire de la carn, y el comers, que segueix les vicissituds de la civilització, no podia escapar a n'aquesta llei general.

Quedem, doncs, estimats germans, en qua la moral no té crèdit, que un bon comerciant té de tenir una amiga íntima, y que a la fi ha estat reconegut per el nostre comers, que es de lo més serio que tenim, que per un home com cal, la millor garantia que pot oferir es tenir un amor de luxe.

Ara lo que pot passar es que'l que fa'l crèdit, si l'altre li falla, se tiri sobre la querida, com se tiren sobre una finca, quan no's torna lo que's deu.

El congrés dels cotonaires

Ja s'ha acabat, gracies a Deu, perque si dura un dia més ens quedem sense ventrell y sense frac, de tant fer servir ambdues coses. Però ara que ja estem reposats, despres de dos dies de menjar caldo de casa y que tenim el frac desat y amb les butxaques plenes de boles de naftalina, dona gust dirigir una mirada retrospectiva a n'els festivals passats.

Al congrés propiament dit no més varem anarhi un dia y, la veritat, va semblarnos una mena de torre de Babel en la qual aquells que no entenien lo que

deia, un altre llegien el diari. Parlava un anglès? Alemany, francès, espanyol, italià, etc. etc., vinga entregar-se a la lectura. Que parlava un alemany? Els anglesos ocupaven el lloc del llegidor. Amb un dia en tinguerem prou.

Ara, de festival no'n deixarem ni un, y la veritat, s'ho valien. Sobretot la recepció de l'Ajuntament. D'allò se'n diu quedar bé. El bon congresista prou va anarhi ben mudat y amb les senyores escotades, però l'Ajuntament no tenia més que galetes y xampany barato pera tot obsequi. Ni una cadira pera seure, cavallers! Després caigueren en el compte de que s'havien de donar flors a les senyores y l'Ajuntament de Barcelona envia per elles a l'Edén. Pera repartirles entrà en el saló de Cent un home brut amb espardeñyes y amb la gorra posada. A n'aixó deu afegirse que'ls congresistes d'aquí y els regidors y demés se deixaren les dones a casa. Una xamosa congresista estrangera preguntava si erem com els turcs aquí y teniem a les dones tancades amb pany y clau.

Al Liceu va anar bé y al Circol del mateix encara millor; el senyor Tort y Martorell va pronunciar un discurs en francès que va deixarnos parats. Mai hauríem dit que'l senyor Tort tingués tant enginy ni que pronunciés tant bé. Prenguerem taquigràficament el final del seu brindis y l'oferim a ne'ls nostres llegidors (pronunciis tal com està escrit). «Monsieurs, je suis tres heré de que vus soiez venus a Barcelone, porquà ensi vus veré que celt nes pas le peis des toreros et des castagnetes».

La ovació fou formidable.

Al Tibidabo va anar bé; el bon congresista, un cop ja satisfet, va gronxarse en els trapecis, va rodar amb els caballits, y en fi, va entregarse a les més sanes expansions. A Llotja, també va anar bé, sobre tot els brindis de D. Emilio Vidal, estupendo de gest; mai hem vist un posat més arrogant. Els estrangers no més feien que preguntar si era príncep o comte. La veritat es que'l govern l'hauria d'afavorir amb un títol. En Portela, bó també; cada dia ens agrada més aquet senyor.

Però per bona la que vingué després, aquella festa última, amb un quadro flamenc a la Buena Sombra. A sobre l'escenari el Gordito va fer col·locarhi un gran rètol que deia «A los miembros del Congreso Algodonero» y si, sí, per aquets anava. Els assistents varen ser obsequiats amb carn y xampany, y varen apendre de cantar

Por el vino y las mujeres

Se pierden chicos de buena casa

Sarasa!

Y finalment en Perico Calvet va dirigir-se als concurrents y en anglés, alemany, francès y castellà sucesivament, digué:

—Senyors: estic molt content d'haverlos portat a n'aquet lloc perquè hauràn pogut compendre que no es cert lo que digué aquell senyor petit d'ahir vespre. Per la práctica se n'hauràn pogut convencer: encara queden toreros y castanyoles.

Els estrangers se posaren més contents que aquest instrument y un anglés que representa no sé quants milions de pues, ballà una dansa del ventre que ni dibuixada, un italià la taràntula y

un francès no sabem què. En fi, va anar de primera.

A l'endemà llevat y cap a Montserrat falta gent. Els congresistes estrangers tregueren unes indumentaries la mar de divertides, però ningú va riure, ni menys veient a en Macara cobert amb una gorreta blanca y visera de charol. En el monastir se cantà una Salve d'honor a la que els congresistes corresponderen fent caure un riu de calderilla al ventre d'aquell escolanet tant bufó que hi ha en el cambril. Se dina amb gran animació y els congresistes impediren a cops de flor que varis senyors en donguesin la llauna brindant en francès de Tort y Martorell. Els senyors s'ofengueren y'l fondista també, però aquest amb en Merletti, que va carregar amb mitja capsa de puros.

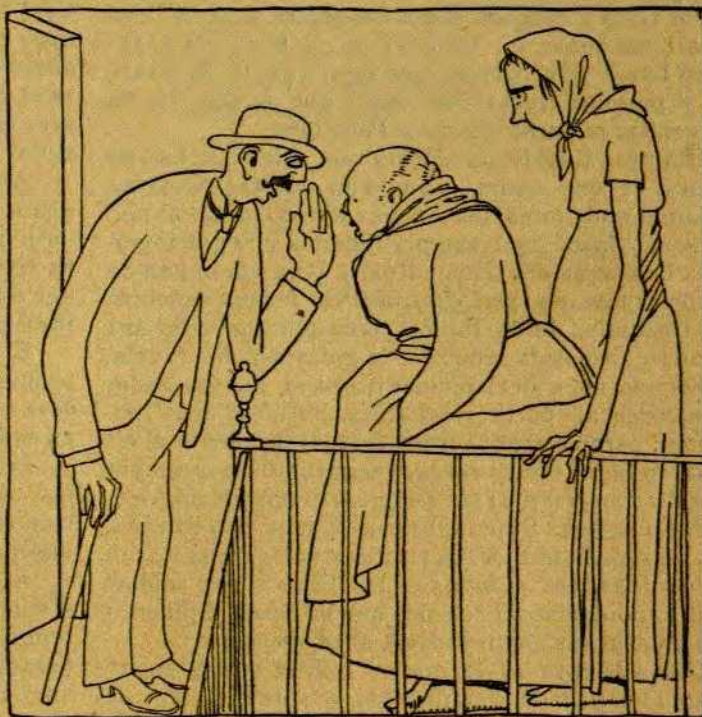
A la nit portarem als il·lustres hostes a veure el Palau de la Música; allí quedaren meravellats d'aquells sostres de mirallets, d'aquella deu de cançons y de cantades y de la extraordinària agilitat del director contorsionista, el cèlebre mestre Millet.

Resumint: això dels Congressos es una cosa molt divertida y profitosa. Estem convençuts en absolut de que estàn subvencionats per l'agència Cook y que són la tapadora pera que corridos de tot el món se'n vagin a passejar el bon humor per les terres estrangeres.

Tot ho donarem per bon empleat si abaixen el cotó fluix, sobretot després d'haver admirat la belga. Ah! la belga. Quina dona, cavallers! un dia muntada en or, l'altre dia en argent y l'altre en vellut negre. Sempre escotada y lluint dues pigues.... Si's queda tres dies més, ressucita la cansó aquella de:

Tengo dos lunares

tengo dos lunares...

LA CIENCIA

—... Pobra Rosalia!... Y la criatura? L'han poguda salvar la criatura, senyor metge?
—Tampoc!... Ni la mare ni la criatura... Sols havem pogut salvar el pare...!

—Anem a veure «La Pulga»?

—No, que després m'hauria de gratar... la butxaca.

La reorganització del partit lliberal de Barcelona

Complint ordres del *senyor Mariano* que fa de quefe del govern actual y que no es cap secret que s'anomena Canalejas, y ordres del comte anticlerical y demagog, comte de Romanones, l'ex-diputat rural *senyor Roig y Bergadà*, a qui els quatre amics y l'empresari van donar un banquet que a hores d'ara ja'l deuen haver pait, encara que sigui a copia de lavatives y purgues, tracta, com aquell que no diu res, de reorganitzar el partit lliberal a Barcelona.

Empresa lloable que encara que, una mica fora de l'època en que vivim, y una mica ridícula, nosaltres apoiarem amb totes les nostres forces, primera: perquè som y hem sigut sempre lliberals y, segona: perquè a l'empresa del *senyor Roig y Bergadà* hi han de concórrer tots els periòdics satírics, festius, humorístics, tranquils, de la broma, bons per anar a fer una fontada y disposats sempre a la gatzara y a la tavola.

Segons unes declaracions d'aquest reorganitzador s'admet en al partit reorganitzat les idees més *exagerades*, perquè segons frase textual, les idees ni els espanten ni les temen *perquè*, segueix dient el *senyor Roig*, *les utopies d'avui son sempre les realitats de demà*.

Amb aquesta frase tant nova y tant ben trovada, nosaltres els homes del PAPITU corrent com si fossim un de sol, anirem a formar a les llistes com a soldats de files, no demanant res més que un fusell y llibertat per explicar els nostres ideals ultra-aveusats.

Una sola cosa es la que'ns refreda com si ens tiressin una galleda d'aigua freda a sobre mateix de l'entusiasme que'ns anima, y es el que, segons ha dit en *Roig y Bergadà*, no s'admeten quefes. No hi estem conformes. Promourem una disidència. Justament una

de les coses que'ns feia desitjar més entrar en la conjunció lliberal, era l'esperansa de que votant, influent, intrigant o remonent cel y terra, podessim arribar a veure quefe del partit reorganitzat y restaurat com un pis d'una casa vella al insigne orador polític, avui a l'ombra per causes que no son del cas, *Andreu Camprodón*, lliberal de cor, transigent amb tot ideal modern, crític acertat de la política y home de cor.

Aquest es el que volem per quefe y no al passat de moda *senyor Roig y Bergadà*, més antiquat que uns pantalons bombatxos o que una americana de les que tragina l'insigne *Camprodón*.

Tampoc volem al *senyor Collaso*, retirat amb molt bon acert de la circulació, com una moneda de Ferràn VII; tampoc admetem a *D. Pere Grau Maristany*, ni al *senyor Forgues*, ni molt menys al *senyor Gassó y Martí*, perquè es un home que a casa seva el coneixen y sembla que porta més ambició que amor a la llibertat.

Volem a n'en *Camprodón*. Ell es l'home del día, y al seu crit tots els joves lliberals ens aixecarem com s'aixequen certes coses que sab el *senyor Camprodón*.

L'ilustre *Camprodón* a qui els nostres llegidors no lliberals, no tenen el gust de conèixer, perquè no més se fa amb dones y lliberals, es una de les nostres primeres figures polítiques, arreconades per les crítiques y les males passions que broten continuament en el camp de la política.

Orador fogós, pot presentar en la seva fulla de serveis, el discurs que va pronunciar desde el balcó de Casa la Ciutat amb motiu de la manifestació revisionista del procés del carrer dels Cambis Nous; entre altres prenes que conserva d'aquella jornada, hi figura el gec que porta, ja que'l *senyor Camprodón*, malgrat ser lliberal, sab conservar la roba com un conservador el *statu quo*.

Amb tot, y perquè's vegi la nostra imparcialitat y que la passió no'ns cega, farem constar que l'indumentaria d'aquest gran y desconegut polític, no predisposa en favor seu. Sembla més aviat en Girona pobre que'n Segimon Moret y Prendergast, model del seu ideal polític, però no model en el vestir.

El *senyor Camprodón*, malgrat ser un acabalat propietari, va vestit de pobre, amb lo que demostra la seva humilitat y la seva bona fé, tant en política com en sastreria.

Però, salvant aquesta contrarietat, el nostre pretès quefe es home d'admirable condicions y ningú com ell per substituir als Roigs y Bergadans, que no més poden figurar al quarto dels mals endressos.

El *senyor Camprodón* pertany an aquella faisa d'homes que si les coses haguessin seguit com en temps dels Planes y dels Comes, avui els veuríem diputats, senadors, subsecretaris o potser ministres, y sinó fos per la joventut del *senyor Camprodón* ens allargaríem fins a dir presidents del Consell; però l'onada catalanista, invadiant el terreny polític de la nostra terra, els ha dispersat y els ha fet naufragar en

la seva carrera. Tothom convé en que si no hagués sigut el triomf del regionalisme, aquets homes figurarien, però a nosaltres ens queda el dubte de que si en comptes del regionalisme hagués seguit el moviment dels bon temps den Planas, potser serien regionalistes.

D. Macari

IES passats va carregar amb la creu del matrimoni un conegut metge jove d'aquesta xiroia ciutat. Ella es filla d'un conegut senador y cotonaire. Això no té res de particular, perquè cada hu es molt amo de fer lo que li convingui; ara lo que sí té de particular es el dinar de comiat als amics y companys de glories y fatigues que va donar el dit galeno.

Aquest senyor va tenir la pensada de convidar, a més dels seus dits companys, a un banquer extremeny, vingut expressament pera ferli de padrí y anomenat Macario V.... Ens assegurem a taula y allò donava gust: allí el Manolo, allí en Mayol, allí en Toni y en fi demanin... totes les sangoneres de la ciutat!

L'amfitrió presenta el seu padrí y banquer a la concurrència y aquesta comensa a trovar pèls en el presentat; que si té panxeta, que aquesta barba retallada, que aquest vestit fet a Mèrida, etc., etc. A tot això arriba en Castillo, que venia retrassat, y el nuvi diu:

—D. Macario, mi amigo Castillo. Amigo Castillo, D. Macario...

En Castillo li dona la mà y després se gira als companys y diu:

—Macario en D...! quina pinta!

L'escàndol de la Exposició de Belles Arts

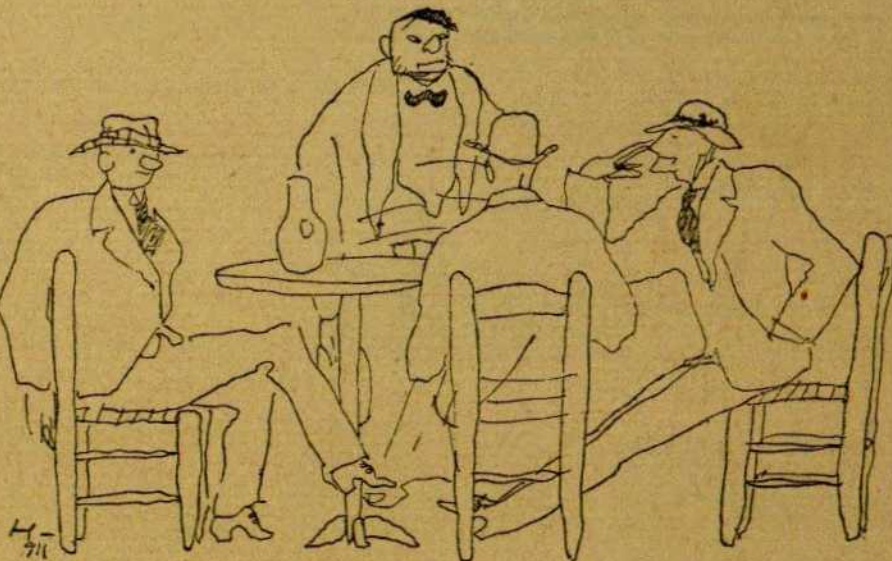
—Ha vist Mossèn Segimón, quin escandol a Belles Arts, tenint la flemma d'exposar una figura d'home nú ensenyant el pecat?

—No m'en parli, senyor Papeas; cregui que estem deixats de la mà de Deu.

—Ja no's pot arribar a més.

—Y encara sort que li van tallar.

—Sí, però l'escàndol ja estava donat.

ELS MURMURADORS

—Sabeu qui s'acaba de casar? en Toni.
—Es un bon xicot que no ha fet mal a ningú.
—Ni a la seva dona.

—Naturalment, naturalment, que lo millor hauria sigut no admètrela una figura d'aquesta naturalesa.

—Y es clar, es clar; que no ho veien els de la Junta lo que succeiria?

—Bé sembla que se n'havien d'adonar.

—Per forsa, home, per forsa; ont aniríem a parar? Una cosa aixís se veu desseguida.

—Rès, se coneix que no s'en van adonar fins que la van tenir a dintre.

En Peius-Hèrcules

OM en Peius, no n'hi ha cap més d'escriptor. En sis mesos ha produït un melodrama, dos llibres sobre en Servet, un drama també sobre en Servet, un volum de la «Colecció Varia» y ara una obra en dos volums, titulada *Pensant, sentint y rient*, sobre tot rient.

Es llàstima que algú no hi hagi escrit un pròlec o un epíleg amb coses del mateix Peius. L'altra dia, per exemple, se parlava en una penya, en la qual ell hi era, de les criatures, de quan eren més maques, de si eren agradables o desagradables.

—An a mi m'agraden—deia un—quan tenen set o vuit anys.—An a mi—afegí un altre—quan comensen a parlar y no saben dir les paraules.—En Peius, digué la seva:

—Doncs an a mí m'agraden quan ploren. Sorpresa general.

—Això sí que es extrany; perquè, Peius?

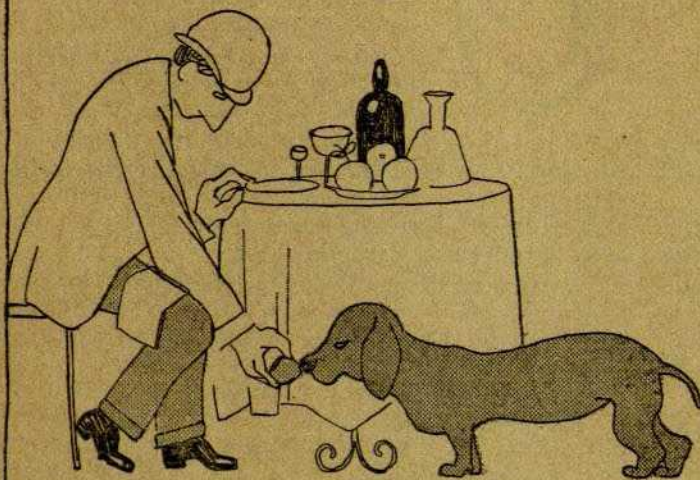
—Perquè les treuen.

—Té, ara hauré de deixar un rossegó?... Si no tinc ja més gana...

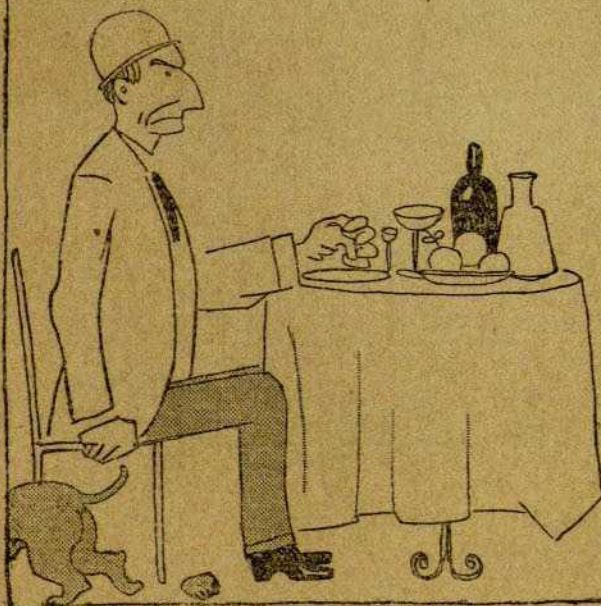
.....

—..... Calla! el donaré an aqueix quisso.... kss, kss, kss...;
té, quisso un bossí de pl. Alsa, que no'n passen sempre!
—Aveïam què es aixó.... plf. Vaia un requisit! Apa, buenas!

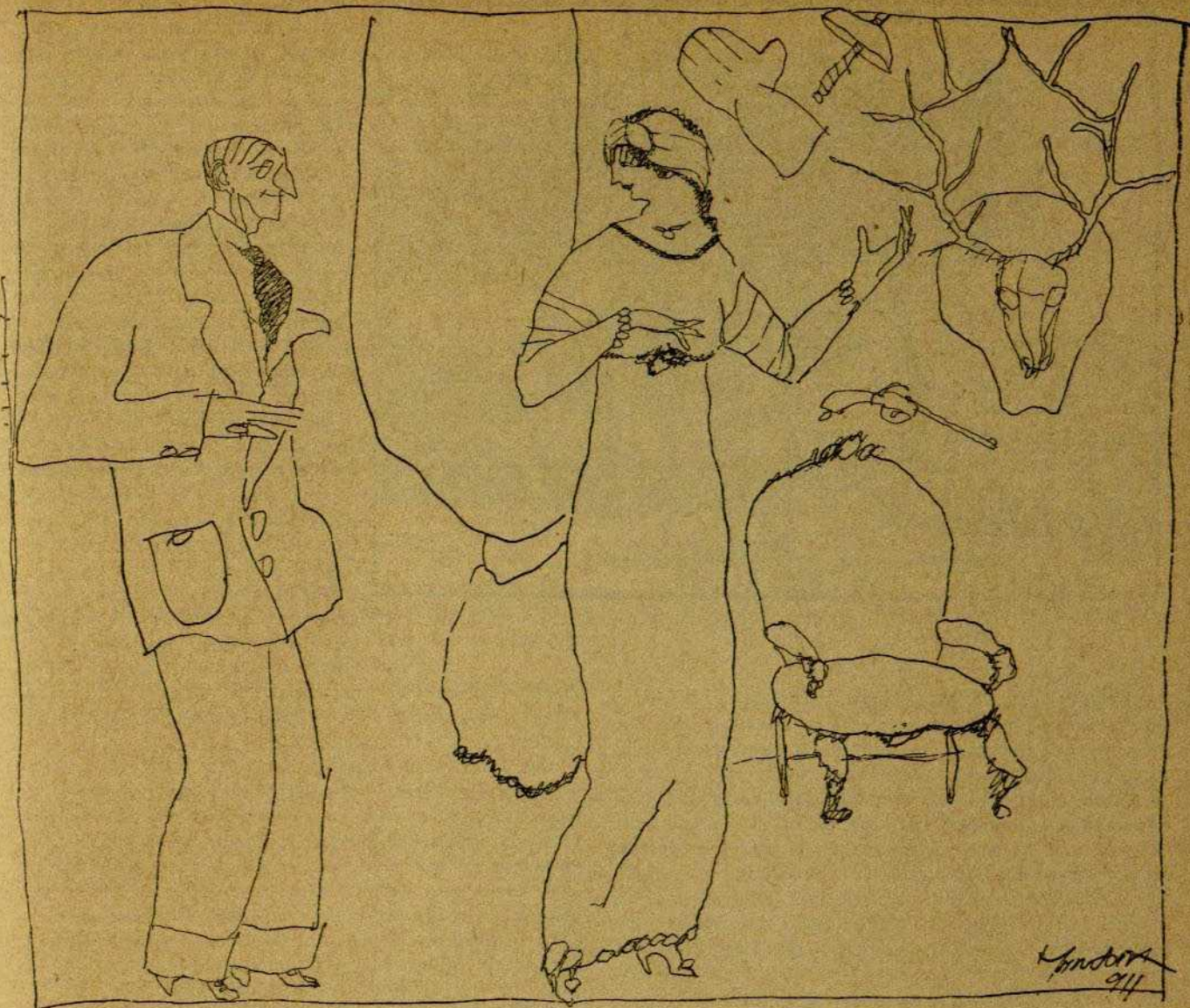
.....

—Heu vist qutn desprecil! Aont havem anat a pararl Això es inconcebible.

—Falta d'enteniment....! No hi han els anys....

LA VIUDA ALEGRE

—Veu aquesta panopia, aquesta pistola, aquestes banyes?... Tot era del meu marit.

Del comers

II

Una colla de camàlics es, o al menys era, una reunió d'homes en una taverna de la que sortien de tant en tant pera trevellar.

Crec que avui, amb els sacs de sucre de seixanta kilos, l'ofici ha degenerat; qualsevol valencià o aragonès mal menjat pot posarse del ofici; però avans amb els sacs de sucre de l'Havana amb les seves 11 o 12 arrobes y amb aquells paiols de melassa de Manila que tenia d'aixafarse a cops de mall, pera ser del ofici se volien moltes y bones condicions:

- 1.ª Tenir el pit com un toro.
- 2.ª Tenir els brassos d'acer.

- 3.ª Tenir les cames de ferro.
- 4.^a Portar un coixinet de greix y carn a l'esquena pera amorosir els cops.
- 5.^a Menjar pops amb all-y-oli.
- 6.^a Beure de tot menys aigua, y
- 7.^a Anar istiu y hivern embolicat amb una faixa de vuit voltes y portar sempre dos duros dintre la faixa.

La colla que més vaig conèixer se deia la Colla gran. Tenia el casino o diemne taverna al carrer de la Carassa. A les sis hi entraven y al hivern per escalfarse y al estiu per refrescar comensava la beguda y les interminables partides de tuti havaner. A les vuit esmorzaven, sempre amb all-y-oli, y a les nou tornem a la taverna a esperar la mala hora de que havia arribat barco, o de que hi havia paiol o de que teniu d'afinarse doscents sacs de mascabat.

PAISATGE MALLORQUÍ

Rebut l'avís, comensava un badallar y estirar-se, que la *venta* semblava una gavia de lleons; y que ho eren, perquè posats a la feina cada home en semblava quatre. Com que trevallaven a preu fet.

Cada colla tenia el seu cap: aquest era el mes murri; el cap no més trevallava de idem. Cercar feina pels demés, repartirla, cobrarla y correr per baix el moll o bé per les estacions. Cobrava dues parts aquet.

N'he conegut molts de caps de colla y molts camàlics, que amb els anys que vaig fer de meritori vaig tenir temps d'enllustar els bancs de totes les pudes, avui difunts, del rebaix; però parlaré no més de la que m'era familiar, la ja anomenada colla gran.

Aquesta havia tingut els seus temps d'esplendor; foren aquets aquells en que's guanyà el nom de Gran com si fòs un Alexandre. En aquells temps la capitanejava el cèlebre Noi de Sant Andreu, un camàlic que en acabant la feina se vestia de senyor amb un abriguet curt y una *leontina* groixuda y llarga y se'n anava a *Folies-Bergères*, aont segons ell no descobriren mai que fòs un bastaix.

Tingué unes diterències amb els companys y al lloc d'ell ne posaren un altre que no conegués tant el *Palais des Fleurs*, y després un altre que encara el conegués menys. L'Andreu de la barba blanca plantà una mitg-taverna mitg-tendeta en el barri de can Tunis, l'Andalus va anar a la seva terra, y en se dedica a proveir als soldats de xorissos y melassa y cafè amb averia.

A tot aixó a can Rius y Torres y a can Morató posaren tants mossos que ja feien una colla y la gran se'n ressentí. Arrivà un temps en que la colla gran la formaven només quatre. En Joan cap de colla, en Jaume, en Bosc y en Pau.

En Joan es y ha estat sempre una bona persona,

últimament va enviuadar, y com que tenia algunes pessetes guardades, se va tirar a la vida alegre; una de les últimes vegades que'ns hem trovat va ser a la «Cordobesa» menjant olives *aliñadas* y bebent *Montilla* pera treurens el gust d'all. Crec que ja s'ha reposat. Quan jo vareig conèixer era un homenàs quadrat que duia molt bon trotillo pera córrer per tot arreu, que amb tothom se ficava y que, mercès a un somris especial, ningú el treia mai d'enlloc. Una vegada va comprarse uns xancles de goma y els va reventar en un dia de tant correr amunt y avall y de tant ficarse en tots els sots d'aigua bruta sense mirar si hi havia el contingut d'una bombona d'àcit que s'hagués reventat ni si eren deposicions líquides d'algun cavall den Llorens. Tenia grans simpaties per els curanderos — una vegada que's va trencar la clavícula volia fèrsela adobar per un carregador molt animal de la estació del Nort—y ell també mitg ne feia, tallava les angines segons ell, però lo que feia era espunyirte per un mes.

En Jaume era germà de l'anterior. No era cap talent que diguessim, però tenia més forsa. Posseïa la col·lecció de camises de colors més divertits de Barcelona: grogues, verdes, vermelles. L'Utrillo, quan passava pel carrer de la Primcesa, sempre es quedava a admirarlo. Y després reia com no he sentit mai més riure. No era cap salvatge en Jaume, però quan els aborígens de l'Australia o els Tupinambes del Brasil o els negres de Dahomey esclaten en rialles ho tenen de fer com ell. Feia: Jul Jul Jul al carrer de Moncada y desde can Vicens Ferrer fins a can Klein tothom sabia qui reia.

Aixó dura massa avui; deixemho per un altre dia y coneixeràn al Bosc, y al Quim y a en Ramon forner y tant altres.

LETTA.

Venus-crisis

II

Fa cosa de quinze dies, ens feiem eco de les justificades lamentacions, del món vert. Desde aquella data fins al precis moment, d'entrar en màquina el present número, la situació econòmica del món vert, no ha millorat, gens ni mica. Les nenes del país y extrangeres, estan amb sobrada raó, desesperades. La causa no es altra que tothom se guarda la pesseta. Anem predican austeritat, que avans d'un any, ja veurem aont passarem les nits gaudint de bones vistes!

Varem comensar l'informació de *Venus-crisis*, publicant en nostres planes apreciacions y fets que's desenrotllaven en el nomenat món vert. Avui, enriqueim la comensada informació, amb noves, que no dubtem que agradaran als nostres xafarders llegidors.

Aquí les tenen:

No's bada gens ni mica

Ell, es foraster, aragonès per més senyes. Ella, morena, ulls penetrants, llabris petoners. Seuen al cantó d'una tauleta del *foyer* del Eden. Xiuxegen. La noia s'escarrassa, més el foraster resta indecís.

—*Nada, que no puede ser*,—diu ell—*no quedaria tan contento como en Zaragoza.*

La noia resta un moment pensativa. Li agafa la mà, amorosament. A cau d'orella, llisca noves promeses. No tindrà raó de queixarse.

—*Nada, nada*,—afegeix l'aragonès, —*no sería lo de Zaragoza.*

Torna la *demi-mondaine* a la seducció. Ell, no desmentint la terra, tossut y més tossut.

—*No sería lo de Zaragoza.*

Ella, amb curiositat y desitjant complir,—hi ha que deixar ben alt el pabelló—li pregunta molt baixet:

—*Però quina especialitat tenen a Saragossa?*... A lo que contesta l'aragonès, tot seguit:

—*¡Otra!... Me fian.*

Queixa d'una aimadora

Dugues dames,—40 y 45 anys respectivament—parlen en un palco de Liceu, amb veu baixa.

Amb dues se queixen, se queixen, de que ells se posen massa cars. Cada dia hi han noves exigencies.

—Mira,—diu una de les dames,—per sort la de Fulana. Per vint y cinc duros al mes, té un noi, d'allò més maco, que fins li trevallà al despatx.

—Si que es sort—afegeix seriosament l'altra.

Dit siga sense ofendre

Una senyora,—bastants anys,—ofereix habitacions reservades. Confort y discreció, es el seu lema. Un personatge, que no vol soroll, visita a dita senyora y li exposa que ell vol veures secretament amb una persona de compromís.

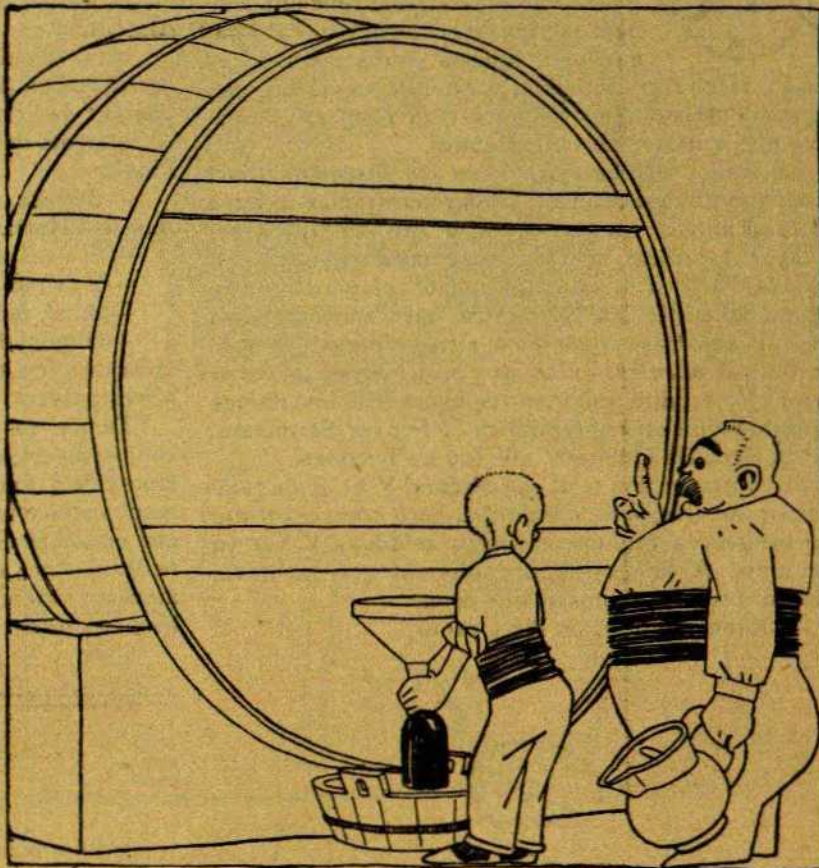
—No tingui por,—diu la mestressa del pis, inspirant confiança,—aquí ningú sab res del veí... Miri, a aquesta casa venen persones tan conegudes com Fulano, Sutano, etc. etc.... (Aquí un rengle de noms de persones molt conegudes.)

El senyor de compromís, resta emudit al observar la reserva que guarda la senyora de la casa. Més la seva sospresa, ratlla en l'infinit, al escoltar dels llabris de la mestressa del *confort y discreció*, la nova mostra de confiança:

—Miri, aquí ningú es veu, ni res saben els uns dels altres. Vosté pot trovarse en aquesta habitació, y en la del cantó, dit siga sense ofendre, hi pot haver el seu pare o la sevamare, y vosté ignorarho en absolut....

El senyor de compromís baixa, a vuitanta, l'hora, les escales de la casa.

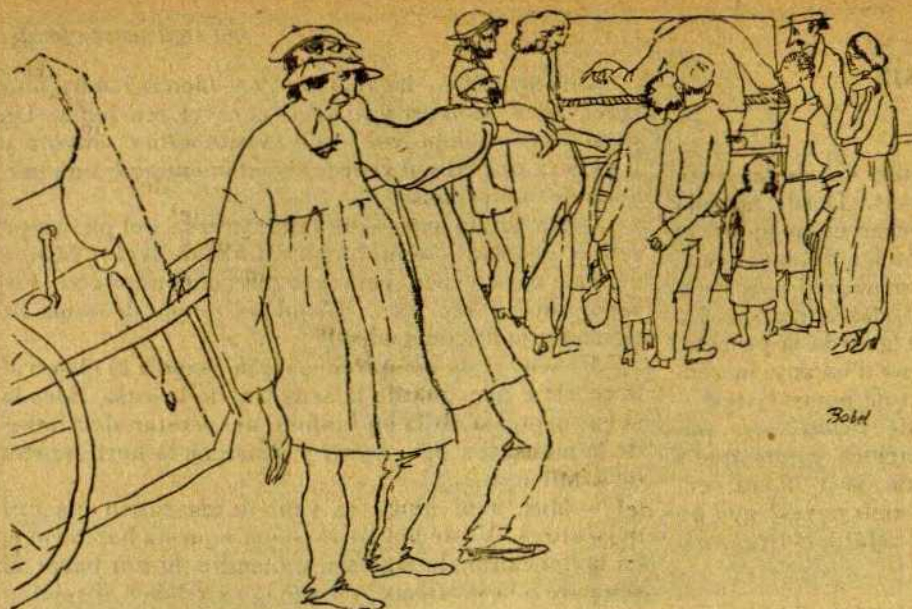
UN QUE CORRE.

BON COR

—Quant'aigua hi haig de posar?

—Meitat per meitat... però que siga de Moncada, que es pera un malalt aqueix vi.

—Aquets pianos de teclat ens prostituiràn l'ofici.

P. P. P.

MAI havíem vist un banquet tan concorregut com el celebrat en homenatge an en Pic, el diumenge a la Casa del Poble. Mil siscent! Però desseguida varem comprendre l'èxit, que hem sintetitzat col·locant tres P. com a títol d'aquesta indiscreció. Les tres P., volen dir: «Pic, Pon, paga». Bé es veritat que, segons confessió d'un redactor d'*El Progreso*, no pagava més que'ls coberts dels amics.

Lo millor del banquet foren els discursos. Surt l'Emilià amb aquella veu d'home acostumat a ferse sentir en mitg de les barricades y diu: «El que traïxi al partit radical, se'l té de penjar d'una forca». Y acabava d'arribar de la manifestació celebrada contra la pena de mort!... En Serraclara, més aristòcrata, se despenjà amb frases poètiques: «Els germans Quintero han dit que *mientras exista una mujer hermosa habrá poesía*. Jo us diré que mentres existeixin les dames roges, hi haurà esperit republicà...» Senyor Serraclara, que no foren els Quintero, que fou en Becquer...

Per últim, en Pic fa el seu discurs. Y ho fa en català, cosa que li agraim coralment. Però comensa y diu que dirigeix a tots un «carinyós saludo». Y tot va anar aixís. A la sortida, un convidat que no havia donat ni propina al mosso, ens deia:

—Desenganyinse: un Pic y prou.

La glorificació den Lluhí

LUAN l'Hurtado va entrar en el gran menjador del Mundial Palace, li varem preguntar desseguida quin era'l motiu de trencar, primer, la seva activitat famosa y, segon la seva expectativa, política. L'Hurtado ens va treure desseguida de dubtes.

—Vinc a presenciar la glorificació den Lluhí.

Darrera de l'Hurtado va arribar en Marial y després en Junoy. No hi faltava més que en Moles y una comisió de la Lliga. Perquè dels nacionalistes hi eren tots els significats, fins a omplir la sala, completament. En Junoy va abraçar an en Lluhí y en Marial digué que fa-

ria tot lo que en Lluhí li digués. La glorificació era completa.

En mitg de la gentada que assistia al banquet, se destacaven els passants den Lluhí. «Hi han divuit passants den Lluhí»,—deien. Efectivament, allí en Sardà, allí en Montoliu, allí en Vinyes.... Però l'assistència de tants passants, era una prova més de la força den Lluhí.

Una vegada se feia un miting a Vilanova, al qual assistiren en Pere Corominas, en Pinilla y Rovatti, passant de l'Hurtado, que milita en el partit radical. A l'endemà del miting, en Corominas preguntà an en Pinilla:

—Escolta, aquest xicot, en Rovatti, que es el passant de l'Hurtado?

—Sí—respongué en Pinilla.

—Y es radical?

—Sí, sí, radical.

—Dimoni d'Hurtado!—diguérient en Corominas—volia dirigir a tot un poble y no ha pogut convèncer al seu passant.

També en Lluhí vol dirigir a tot un poble, però comensa per els seus innumerables passants. Ells col·laboren en la seva obra, ells estudien els pressupostos municipals, ells, en tí, tenen la mateixa forta idealitat que en Lluhí. El passant d'un home públic es la seva pedra de toc. Y en Lluhí ne té divuit o vint y els té montats jurídicament y electoralment, havent realitzat lo que podríem dirne la municipalisació dels passants.

Tercerilles

Amb la nostra acreditada puntualitat, aparegué'l nostre Almanac el dissabte passat. Com que tenim el propòsit de publicar-ne un altre a finals d'any comen-

sarem a anunciar que sortirà'l mes pròxim a veure si així conseguim sortir pera'l Desembre.

En cambi'l que peca per excés en el compliment del seu deber es en *Xenius*. Digué que publicaria uns articles quaresmals cada divendres y encara duren, com si encara estiguessim en quaresma. Amb dits articles haurà acabat en *Xenius* de conseguir les admiracions dels llegidors de *La Veu*, desmentint la frase incisiva den Cambó.

—Agraden els articles den *Xenius* als seus amics?—preguntaren an en Cambó.

—No ho sé—respongué'l nostre Cambó—perque an en *Xenius* no'l llegeixen més que'ls redactors d'*El Poble*.

La Societat Astronòmica de Barcelona, segueix bellugantse. Ara, amb motiu de l'experiment públic de la pèndola de Foucault, la Junta Directiva, pera despertar l'afició an aquets estudis, no's cansa de recomenar que «cada miembro haga funcionar su péndulo».

Amb motiu del procés Posa y pera que sigui sumada a les publicades en l'Almanac ens envien aquesta semblansa, que si no es del tot nova, es justa.

—En que s'assemblen Deu y en Maura?

—En que ningú'ls pot veure.

El canonge del Diccioniari

EM llegit en la prempsa que'l canonge mallorquí Antoni Maria Alcover ha sigut nomenat membre actiu de la nova secció filològica de l'Institut d'Estudis Catalans. Els qui saben els punts que'l susdit canonge calsa, diuen

que casi sab tanta filologia com l'Aladern.

L'únic mèrit de Mossen Alcover es aplegar paraules y més paraules. Amb les recullides per ell y les que li envien els seus corresponsals, en té tota una calaixera plena.

Aquesta calaixera del canonge de Palma s'ha fet cèlebre. L'home l'ensenya a tots els que'l visiten.

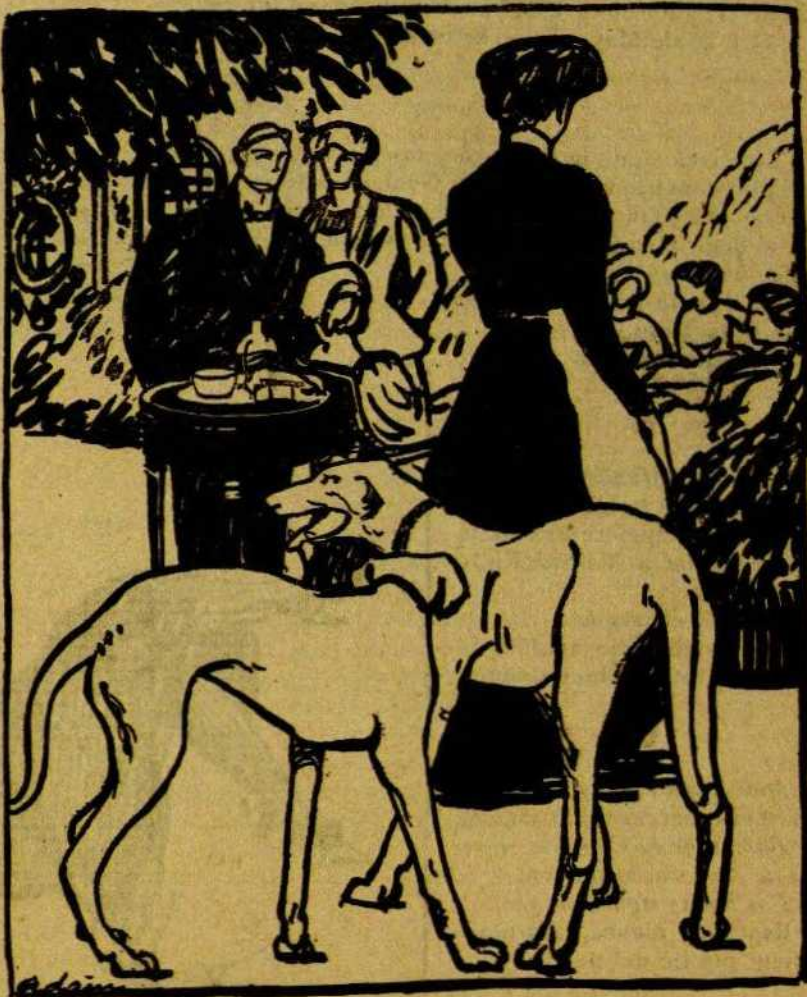
—Mireu:—els diu, mostrantlos el moble.—Aquí dintre hi ha la integral llengua catalana.

En Pompeu Fabra (l'únic filòleg de debò nomenat pera la nova secció de l'Institut d'Estudis) parlant de mossen Alcover, diu:

—Lo que s'ha de fer amb aqueix canonge, es comprarli una mula pera que vagi a recullir mots pels pobles de la montanya.

Pe si no ho saben, els direm que mossen Alcover es un terrible purista de la llengua catalana. No vol, per exemple, que en català se digui *aplausos* ni *aplaudiments*. com s'ha de dir, segons ells, en bon català-nesc?

Doncs... *ball-manetes*.

DEMI-MONDE

—Ja he deixat la comtesa.
—Pel comte?
—No, noia, no, pel compte.

Llegim en la *Revista de Agricultura* de la província d'Alacant:

«Los ganados, durante el estío, irán reproduciéndose como lo tengan por conveniente».

Copiem del *Boletín Eclesiástico de la Provincia de Jaén*:

«Las próximas letanías, que en nada desmerecerán de las anteriores, están anunciadas para los días 22, 23 y 26 de Mayo, salvo error ú omisión».

La *Tribuna*, no fa gaires dies insertava un article del pluviòmetre literat Adrià Gual, encapsalat amb el títol «La admiración». L'admiració ha estat la nostra, al llegir el castellà den Gual. Per mostra aquí tenen aquets dos botons:

La seguida sorpresa del vivir.

La faustuosa.

¡Uba! (Aquesta es nostre)

El *Nuevo Mundo*, de la darrera setmana, publica la llista de les obres que representarà en Garavaglia a Madrid. Entre elles, llegim:

La vida es sueño.

D'això se'n diu traduir de modo que tothom ho entengui,

Amb gran alegria, hem descobert en la secció de cotisacions del *Boletín de la Cámara Agrícola de Zamora*, lo següent.

Las habas siguen en alza.

Rés més manca, afortunadament pel be del país.

A Sant Sebastià — segons llegim en la *Gaceta del Norte* —

no fa gaires dies, un automòbil va atropellar a una nena, felisment, «la víctima resultó ilesa», ens diu candorosament qui va redactar la notícia.

Vaja, que's del Nort, res tenen que envejar al famós detall, — la herida producida por el cuchillo del agresor, tiene un poco más de dos centímetros escasos, — que va publicar un colega barceloní, no fa gaires anys.

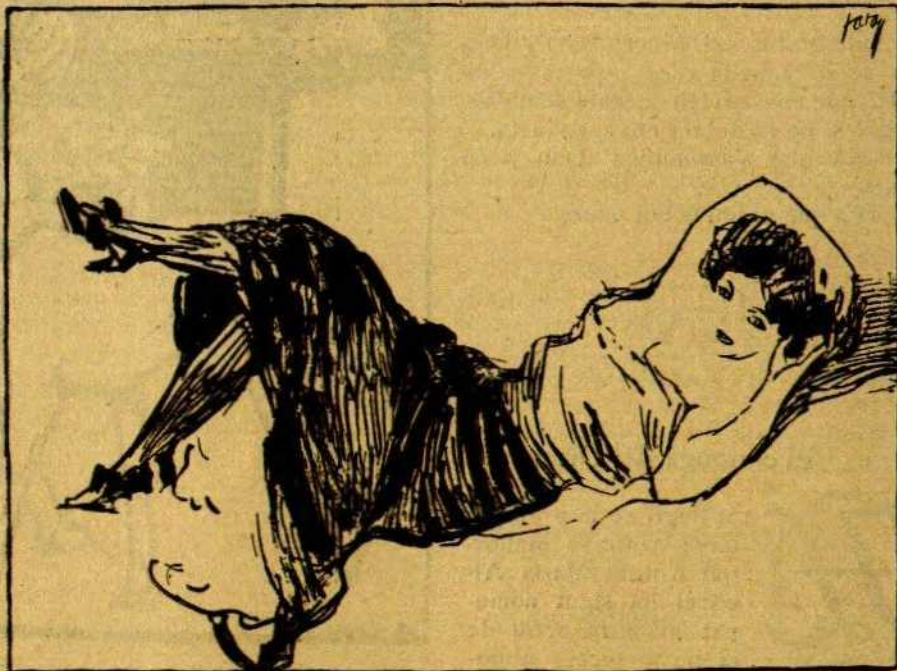
Els enterros mortuoris

O està mal, no, el qui escriu els «Ecos» a *La Publicidad*. Vegin què deia l'altre dia:

«Nada más triste que contemplar á los niños de la Casa de Caridad, formando en las comitivas fúnebres, con hachones amarillentos, en los entierros mortuorios».

Aquí hi ha de tot: el comensament, que sembla el d'una novela den Luís de Val, els hachones amarillentos que no ha vist mai l'autor dels ecos; es a dir, deixant apart la seva opinió, a nosaltres ens sembla que lo que porten els nois de la Casa de Caritat son ciris de mitja lliura. Per lo que anirien bé els hachones amarillentos seria pera cremar el nas a l'autor del eco en paga d'haverse inventat els enterros mortuoris. Potser si que voldria que's assilats anessin amb els hachones amarillentos al enterro de la sardina? Es l'únic enterro no mortuori que coneixem.

LES MALES CASES

—Que estic en una mala casa? Ja veuràn, el llibre d'anar a missa diu que'ns estimem els uns als altres, però no diu aont...

AL RESTAURANT DE L'EXPOSICIÓ.

—Què pendrà, senyora?

—Jo pendria un Reynés per un Rodín.

Un'altra menassa a n'en Cambó

Una desgracia mai ve sola. El nostre Cambó, que havia sigut en altre temps l'esperansa de Catalunya, passa una mala temporada.

Derrotat en les darreres eleccions de diputats; derrotat en el terreny del amor aont ha lluitat pública y secretament, y derrotat en altres qüestions que no son propies d'aquest lloc, veu minvar la seva gloria política que va brillar amb esclat incomparable.

Tot s'ajunta per eclipsarlo y els més mínims detalls se donen cita contra l'infadigable campió de les dretes.

Com si tot un cúmul de circumstancies contraries no fos prou, ara el propietari del solar per edificar de la Rambla de Catalunya cantonada al Consell de Cent, sigui perque ha trovat una gerra de diners, sigui perque ha tret la rifa, sigui perque ha hereditat, sigui perque ha fet fortuna, sigui per lo que sigui, el fet es que's decideix a edificar, y podria ser que al decidir-se a ter una casa luxosa com sembla que farà, se decidís també a fer tancar l'establiment de la casa del costat, conegut per *Chez Cambó*.

Vetaquí que aleshores un dels últims baluards de la gloria cambónica desapareixeria o aniria a parar a un carrer sense importancia, aont el nom se desacreditaria.

Està vist que quan un home està de pega, fins amb els *chez cambons* ensopega.

Cel-obert

A plassa de Catalunya, com tothom sab, té per ornaments la Maison Dorée, l'Ecuestre, la Lluna y aquell anunci den Maristany y Arnó que figura un Noé jove preparantse la beguda. Doncs bè: ara n'hi ha sortit un altre d'adorno y justament al costat del anunci del dit senyor Maristany (Arnó y no Pere Grau).

En la casa aquella que aguanta l'anunci de dit senyor hi viu, com sab tot Barcelona un cèlebre poeta-pintor o pintor-poeta. Com tothom haurà notat també, els cel-oberts d'aquella casa son molt alegres, ja que donen a la plassa de Catalunya y dominen tota la Rambla; afegeixin a n'aquesta alegría de les vistes, la d'una cambreta bufona y aixirida y es trovaràn amb que allò es un cel-obert, però un cel-obert

en tora la extensió de la paraula. La cambra era la de casa el dit artista, però la senyora d'aquet no hi està per cels-oberts ni per noies finestres, y donà orde de tancar els finestrons.

Les criades s'exclamaren; que no entra claror, que no passa aire, que no podem veure la verdor primaveral, etc., etc. Però aviat se va trobar la solució. Pera tapar la finestra hi posen les teles del pintor; aquestes no arriben fins a dalt de tot y aixís passa llum y aire; les cambia a diari y aixís les pobres minyones disfruten un dia d'un jardí abandonat, l'altre d'un sense abandonar y l'endemà d'un calvari.

Y qui no ho vulgui creure que ho vagi a veure desde el carrer, que no'n fan pagar cap quarto.

L'HUMOR EXTRANGER

FRANSA.—Adolf Willette.

—.... V'vès, que fassis bondat, sinó aniré a cercar el senyor vell.

—Ja costa, ja, de matar un amor, però... ¡vål... amb una bona ampolla sempre se'n surt.

—Qué fas aquí, menut? Mal t'he vist a doctrina....

PRIMER AMOR

—Dolental... ho diré a la mama.

UN BON CONSELL A TOTS ELS HOMES

Voleu calsat elegant, còmode y econòmic?

Doncs no deixeu de comprar el calsat en els grans magatzems

LO INCREIBLE

aont trovareu moltes classes de calsat tot cusit sistema americà (el més fort que's coneix), y construït amb bons materials:

[AL PREU UNIC DE PESSETES

10^{'50}

CARRER ESCUDELLERS, 6 (PROP LA RAMBLA)

Sucursals: Ronda Sant Antoni, 70 y Salmerón, 17 (Gràcia)

Clínica Dr. Gallego

VÍES URINÀRIES

APLICACIÓ INTRAVERNOSA

606

18, COMPTE ASSALT, 18

PERLAS ANTISÉPTICAS URINALES

del Dr. UPJOHN

á base de Azul de metileno

Remedio seguro y rápido

para curar la gonorrea, blenorragia, flujos recientes y antiguos, inflamaciones agudas y crónicas de la vejiga.

Este Remedio destruye el agente productor de la enfermedad, arrastrándolo al exterior y desinfectando el conducto en el momento de evacuar la orina. No causa trastornos gástricos. El Azul metileno no solo es un desinfectante poderoso, sino que por sus cualidades analgésicas quita el dolor y escozor al orinar.

Preparadas por: **The Upjohn Company**, Kalamazoo, Estados Unidos de América.

DE VENTA: Alsina, Segalá, Vicente Ferrer.—Droguerías Vidal y Ribas, Antonio Serra á Ptas. 4'50 la caja.

TALLER DE CONSTRUCCIÓ Y REPARACIÓ

DE MAQUINES Y AUTOMÓVILS

Especialitat en Maquinaria para los Arts Gráficas

FRANCISCO MARINÉ

Córcega, 356.-GRÀCIA

TROPHOGENO FONT

Anemia--Neurestenia--Tuberculosis

Malalties de la dona

Dr. Farré Pijoan

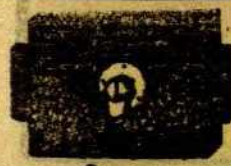
BALMES, 13, 1.er

de 4 a 5

Máquinas para cosir: S'arreglen de tots els sistemes. Especialitat en les d'Escuder y cadeneta. S'en compren d'usades y s'en proporcionen para vendre. N'hi ha una cilíndrica, una jona y una giratoria molt noves para vendre.

Carrer Baix de Sant Pere, núm. 16

1000 pessetes al qui obri un pany d'aquest sistema.—Mai més robos.—Voleu assegurar el pis, armaris y qualsevol altre classe de moble? Useu els panys de seguretat anomenats **BON GORGUE** o bé **CLAU DE SERRETA**.—Construcció y reparació de panys de seguretat.—Reparació de Caixes de caudals.

VIVES Y MUSTÉ.—Freixures, 8, Barcelona

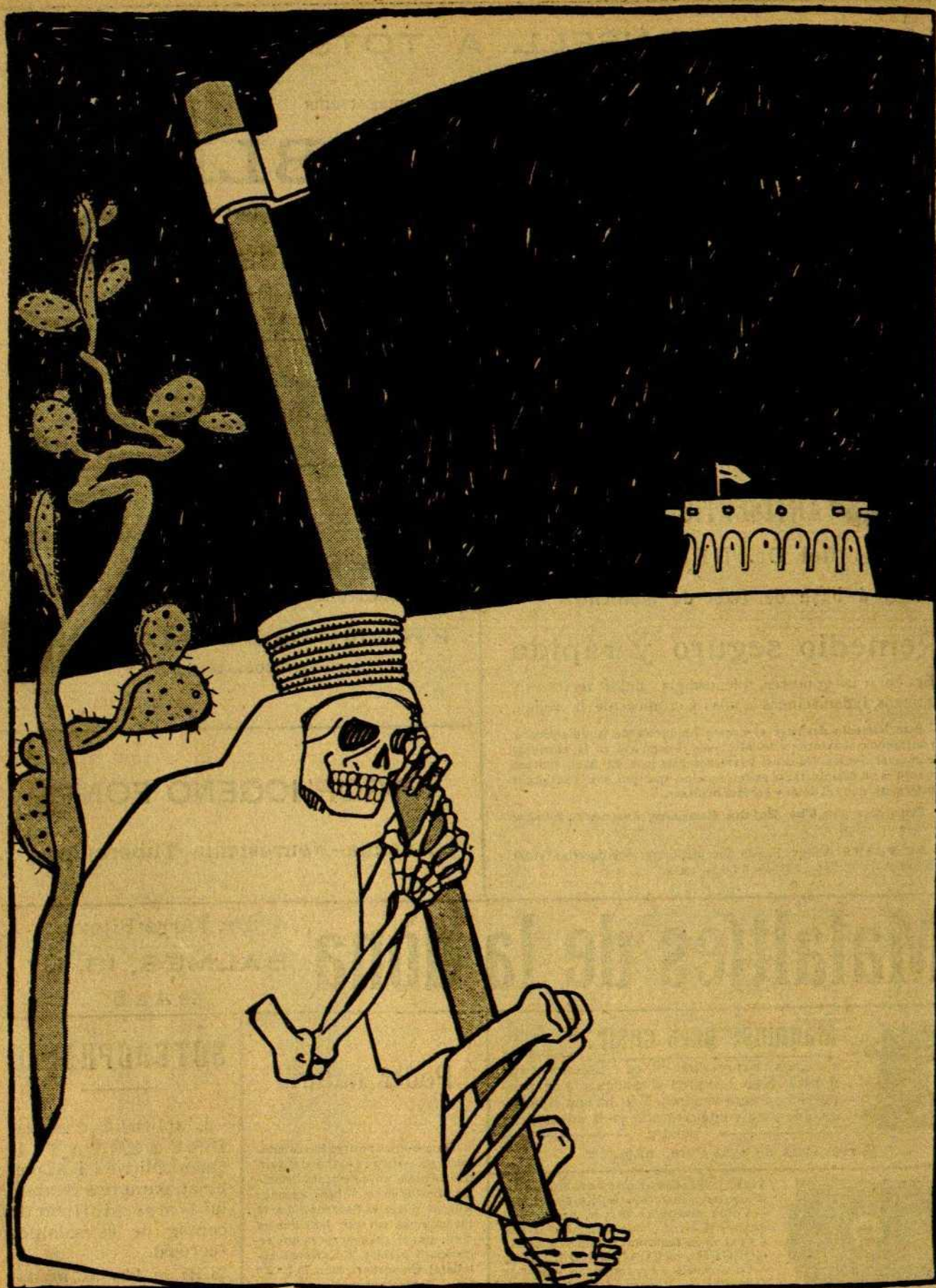
Poder natural

Desenrotlleu vostres forces mentals y adquirireu aquest poder sotil que domina, no solament la matèria, sino les ments d'altres persones. Aquest poder es l'herència que té tot ser humà per que, fent bon us d'ell, pugui adquirir tot lo que en justícia li pertany. **J. Carreté mentalista**. Escudellers, núm. 75, 2.ª, 2.ª escala esquerra.

SOTEROPHALLO

L'aplicació d'aquest **PRESERVATIU Químic Microbida Combinat**, garantisa en absolut l'impossibilitat de contagi de les malalties secretes.

Se ven en totes les farmacies. Dipòsit general: **Polai, 9**, centre d'especialitats

—Carà'm y que triguen a engrescarse aquest any!... Aqueix Canalejas es ben bé un dels governants més irresoluts que he conegut!